

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **M. J.**, zast. Mgr. Markem Ježkem, advokátem se sídlem Tovární 1707/33, Český Těšín, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 12. 2015, č. j. 45749-3/2015-900000-304.5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2018, č. j. 22 Af 17/2016 - 51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 28. 2. 2018, č. j. 22 Af 17/2016 - 51, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 30. 12. 2015, č. j. 45749-3/2015-900000-304.5, **se zrušuje a věc se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti v celkové výši **24 456 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Ježka, advokáta se sídlem Tovární 1707/33, Český Těšín, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele

a potvrzeno rozhodnutí Celního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 5. 2015, č. j. 51898/2015-70000-12, kterým bylo rozhodnuto dle § 42d zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o spotřebních daních“), o propadnutí jeho dopravního prostředku – tahače s návěsem.

[2] Z obsahu správních spisů krajský soud mj. zjistil, že pracovníci celního úřadu dne 21. 11. 2013 při kontrole v Ostravě v areálu obchodní společnosti Prostory Kramolišova s.r.o. zjistili, že z nákladového prostoru dopravního prostředku (tahač s návěsem) je přečerpáván minerální olej do kontejnerů. Podle dokladů mělo jít o olej s označením SEPAR X, který měl být přepraven z Německa do Maďarska (do Budapešti). Byly odebrány vzorky oleje a na základě laboratorních zkoušek bylo zjištěno, že se jedná o minerální olej KN 27101999, který nebyl značkován, ačkoli měl být, a který měl být dopravován s řádným dokladem o zdanění, což nebyl.

[3] Celním úřadem byli vyslechnuti řidič D. M. G. a spolujezdec P. M., oba polské národnosti, kteří podepsali dvoustránkové poučení v polském jazyce a prohlásili, že rozumí jednání v polském i v českém jazyce a nepožadují přítomnost tlumočníka. S ohledem na uvedené zjištění soud žalobní námitku týkající se nepřítomnosti tlumočníka zamítl. V této souvislosti také konstatoval, že pokládané dotazy nebyly nikterak složité a výpovědi svědků zcela zapadají do zjištěného skutkového děje.

[4] Řidiči shodně uvedli, že jsou stěžovatelskými zaměstnanci, pracují jako řidiči na dobu neurčitou, vlastníkem dopravního prostředku je stěžovatel. Minerální olej SEPAR X od odesílatele DAXOIL z Německa dopravovali třikrát nebo čtyřikrát (M.) – v průběhu listopadu třikrát, dnes (tj. 21. 11. 2013) počtvrté (G.). Vždy měli jet do Maďarska, ale nikdy tam nedojeli; u hraničního přechodu mezi Polskem a Českou republikou byli kontaktováni nějakým Čechem, vždy stejným, že je změna dispozic, vždy byli navedeni do téhož areálu v Ostravě, kde měli počkat, až bude zboží vyloženo, a pak odjeli. Než byl olej stočen, řidiči spali. P. M. na otázku, jak se vyjadřoval stěžovatel k tomu, že nebyla dodržena přepravní smlouva a nebyl potvrzen CMR, uvedl, že stěžovatel tvrdil, že si to vyjasní s dodavatelem.

[5] Správce daně porovnal údaje výpisů z tachografu tohoto dopravního prostředku s údaji z mytných bran a doklady CMR za sledované období a zjistil, že deklarované dopravy do Budapešti se fakticky nemohly uskutečnit s ohledem na doby jízdy a skutečnost, že toto vozidlo nebylo zachyceno v systému mytných bran.

[6] Svědek J. M. uvedl, že do areálu K. přijel dne 21. 11. 2013, čekal tam na něj P. V., společně pak stáceli naftu z polského kamionu a byli zadrženi správcem daně. V. mu nabídl tento přivýdělek, stáčení a případně rozvoz nafty, pokud bude mít někdo zájem. Polští řidiči se jich na nic neptali, jen připravili kamion. Předchozího dne si svědek stočil 950 litrů motorové nafty do své kostky, předpokládal, že se jednalo o naftu ze zásob z některých předchozích dodávek z tohoto kamionu. Svědek P. V. uvedl dne 23. 3. 2014, že byl osloven v létě 2013, že by se mohl podílet na přečerpávání a rozvozu hmoty, bylo mu řečeno, že jde o hydraulický olej Soloxol, skládal se na K. a rozvážel soukromým odběratelům, kteří jej používali pro pohon motorů. Činnost na K. probíhala od září do listopadu 2013, svědek ví o 4 případech, vždy to bylo 28 000 litrů.

[7] Námitku, dle které stěžovatel neměl na změnu dispozice v dopravě žádný vliv, krajský soud s ohledem na její úplnou shodu s námitkou odvolací s odkazem na

pokračování

podrobné odůvodnění žalovaného odmítl. Stěžovatel byl vlastníkem dopravního prostředku, přepravcem i zaměstnavatelem řidičů a jeho odpovědnost za přepravu byla v řízení náležitě prokázána.

[8] K namítanému nepoměru mezi hodnotou dopravního prostředku (1 412 040 Kč) a výší daně (předběžně 277 692 Kč) se soud ztotožnil s odůvodněním žalovaného. Výpověď svědků spolehlivě prokázala opakovanost nezákonného jednání (4 dodávky na stejné místo, ke stejnému účelu). Soud proto akceptoval rozhodnutí neuvolnit dopravní prostředek právě s ohledem na to, že šlo prokazatelně o opakovanou činnost za stejných okolností, k níž byl dopravní prostředek použit. Sankční charakter opatření (propadnutí) nevylučuje, aby byly akcentovány i případné další funkce takového opatření.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] V podané kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvádí, že u něj nelze shledat zavinění v míře odůvodňující rozhodnutí o propadnutí dopravního prostředku. S ohledem na důvodné pochybnosti o skutkových zjištěních mělo být rozhodnuto ve smyslu zásady *in dubio pro reo* ve smyslu nálezů Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08. Podle závěrů Ústavního soudu má propadnutí dopravního prostředku ve vlastnictví třetí osoby především sankční charakter a ve vztahu k zajištění úhrady případného daňového nedoplatku je nelze ústavně konformně vyslovit bez zjištění zavinění jeho vlastníka směřujícího ke spáchání daňového deliktu. Žalovaný v otázce zavinění shromáždil pouze nepřímé důkazy, přičemž stěžovatel po celou dobu řízení uváděl, že na změnu trasy dopravy ani místa dodání zásilky neměl žádný vliv. Krajský soud pouze odkázal na odůvodnění žalovaného, což činí jeho rozsudek nepřezkoumatelný (viz rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS).

[10] Stěžovatel opakuje a rozvádí procesní námitku týkající se nepřítomnosti tlumočníka u výslechu řidičů a uvádí, že soudem zmíněná blízkost obou jazyků není ničím podložená. Rozporuje také obsah výpovědi řidičů, protože tvrdí, že úřední osoby nemohly jejich výpovědi pro neznalost polského jazyka porozumět. Z těchto skutečností pak dovozuje, že jeden ze stěžejních důkazů je procesně nepoužitelným (srov. str. 3 a 4 doplnění kasační stížnosti).

[11] Stěžejním bodem kasační stížnosti je porušení § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních. Podle uvedeného ustanovení [m]ůže správce daně rozhodnout o uvolnění dopravního prostředku, je-li hodnota dopravního prostředku ve zjevném nepoměru k výši daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny.

[12] Hodnota dopravního prostředku činila 1 412 040 Kč, zatímco hodnota výrobků zajištěných při kontrole 21. 11. 2013 činila 277 692 Kč. Jinými slovy hodnota dopravního prostředku představuje 508,49 % výše spotřební daně.

[13] Stěžovatel již v průběhu odvolacího řízení odkazoval na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva (ESLP) ze dne 9. 10. 2008 ve věci *Forminster Enterprises Limited proti České republice*, stížnost č. 38238/04. ESLP v něm uvedl, že každý zásah do práva na pokojné užívání majetku musí zachovávat spravedlivou rovnováhu mezi potřebami obecného zájmu společnosti a požadavky ochrany základních práv jednotlivce.

Především musí existovat vztah rozumné přiměřenosti mezi použitými prostředky a cílem, kterého má být opatřením zasahujícím do majetkových práv dosaženo.

[14] Žalovaným uváděné minimálně čtyři prokázané opakované dodávky vybraných výrobků do areálu společnosti Prostory Kramolišova s.r.o. nemohou jeho postup ospravedlnit. Předně nebylo prokázáno, že uvedené dodávky byly provedeny zajištěným a posléze propadnutým dopravním prostředkem a že šlo o stejné vybrané výrobky jako výrobky zajištěné při kontrole dne 21. 11. 2013. Žalovaný vycházel pouze z údajů na dokladech CMR, aniž by došlo k objektivnímu stanovení daně.

[15] Dále je nutno konstatovat, že hodnota daně vyčíslené souhrnně za čtyři dodávky je pouhou ničím nepodloženou spekulací, protože žádná krácená daň není předmětem souběžného či samostatného daňového řízení. Podstatným pro posouzení věci je, že zákon hovoří o porovnání hodnoty dopravního prostředku s výší daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny.

[16] Navrhuje zrušit napadený rozsudek i rozhodnutí žalovaného.

[17] Žalovaný ve vyjádření odkazuje na žalobou napadené rozhodnutí (zejména body 38 až 40 a body 43, 48 a 50) a vyjádření k žalobě. Tvzení stěžovatele v otázce jeho zavinění považuje za nevěrohodná a ničím neprokázaná.

[18] Zdůrazňuje, že se při výsleších řidičů celní orgány nedopustily žádných procesních pochybení, řidiči tlumočnicka nepožadovali, všem otázkám rozuměli a protokoly bez jakýchkoliv výhrad k jejich obsahu či jazykové nesrozumitelnosti podepsali.

[19] K namítané *neproporcionality* zásahu do vlastnického práva uvádí, že znění § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních je mu zřejmé a je si ho vědom. Svůj postup však odůvodňuje opakovaností jednání prokázanou výpověďmi řidičů a svědků. Považuje jej za zcela logický a souladný s účelem zákona o spotřebních daních. Argumentace stěžovatele má za následek vyprázdňení tohoto opatření, což rozhodně nebyl záměr zákonodárce. Namítaný zjevný nepoměr prakticky neexistuje, a to z důvodů stěžovatelem opakovaně a za stejných podmínek prováděných doprav vybraných výrobků do areálu společnosti Prostory Kramolišova s.r.o. Při zohlednění minimální varianty celkem čtyř protiprávních přeprav činí výše spotřební daně cca 1 110 000 Kč.

[20] Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je řádně zastoupen ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je zčásti důvodná.

[22] Námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu ohledně zavinění stěžovatele NSS nepřisvědčil. Ze spisového materiálu (CD založené na č. l. 21 soudního spisu NSS a kopie protokolů z výslechů svědků v tištěné podobě přiložené ke spisu krajského soudu) je zcela zřejmé, že stěžovatel byl nejen vlastníkem dopravního prostředku, ale současně dopravcem, tj. osobou zodpovědnou za dodání zásilky do místa určení, a

pokračování

zaměstnavatelem řidičů. Jako dopravce musel vědět, že vybrané výrobky nedorazily do místa určení (Maďarsko), neměl k dispozici žádné potvrzení o doručení dodávky, tj. doklad o splnění svého závazku dovést vybrané výrobky do místa určení. Ostatně výše uvedené výslovně potvrdil řidič P. M. Ten mj. také vypověděl, že neví, na jaké konkrétní místo ani komu mělo být zboží dodáno, protože v Maďarsku nikdy nebyl (protokol ze dne 21. 11. 2013). Z výsledku šetření v Maďarsku (písemnost ze dne 3. 12. 2014) vyplývá, že údajný příjemce vybraných výrobků se na uvedené adrese nenachází. V části dokladů CMR je jako místo dodání uvedeno sídlo společnosti TAVAl, s.r.o. v Ľuboticích (Slovensko). Z odpovědi na žádost o spolupráci ze dne 18. 2. 2015 je zřejmé, že tato společnost s minerálními oleji nikdy neobchodovala.

[23] NSS nemá žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel o shora uvedených skutečnostech věděl, přičemž po celou dobu řízení na svoji obranu nabízel pouze svá ničím nepodložená tvrzení.

[24] S ohledem na shodnost odvolacích a žalobních námitek se krajský soud nedopustil nepřezkoumatelnosti, ztotožnil-li se se závěry žalovaného, na které pro stručnost odkázal. NSS setrvale judikuje, že obsah, rozsah a kvalita žalobních bodů jsou určující pro následné soudní rozhodnutí (srov. bod 28 a násl. rozsudku rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Je tak na žalobci, aby jednoznačně vyjádřil skutkové i právní důvody, pro které napadá rozhodnutí správního orgánu, a tyto důvody v dostatečné míře specifikoval.

[25] Námitka nepřítomnosti tlumočníka u výsledku svědků je ryze účelová, ze správního spisu je navíc patrné, že jednání bylo vedeno v polském jazyce. Stěžejní je však celními orgány poskytnuté poučení řidičům (v polském jazyce) o jejich právu vypovídat za přítomnosti tlumočníka a jejich jednoznačné prohlášení, že tlumočníka nežadají, protože rozumí polskému i českému jazyku. Oba svědci protokol včetně poučení bez jakýchkoliv výhrad podepsali. Za této procesní situace jsou veškeré další úvahy stěžovatele (např. nepodložená blízkost slovanských jazyků, neschopnost mladé generace porozumět po rozpadu Československa slovenštině či neporozumění obsahu otázek) zcela irelevantní.

[26] NSS přisvědčil stěžejní kasační námitce, dle které byla sankce (propadnutí dopravního prostředku), která stěžovatele za pochybení zjištěné při kontrole dne 21. 11. 2013 stihla, nepřiměřená hodnotě spotřební daně, která odpovídala zajištěným vybraným prostředkům, a proto měl být zajištěný dopravní prostředek ve smyslu § 42c odst. 2 zákona o spotřebních daních uvolněn (k povaze propadnutí jako sankce viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 31/08, nebo rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 - 107, č. 2054/2010 Sb. NSS, ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 Afs 183/2007 - 105, či ze dne 8. 7. 2015, č. j. 1 Afs 131/2015 - 38).

[27] Se žalovaným lze souhlasit v tom, že účelem či cílem opatření uvedených v § 42 zákona o spotřebních daních je zcela zřejmě zabránit distribuci a spotřebě vybraných výrobků, u kterých jsou pochybnosti o jejich zdanění nebo oprávněném nabytí bez daně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85, č. 2533/2012 Sb. NSS). Ani k naplnění tohoto cíle však nemohou vést nezákonné postupy, protože státní moc může být uplatňována jen v případech a v mezích stanovených zákonem (srov. čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod).

[28] Judikatura NSS opakovaně dospěla k závěru, že řízení o zajištění vybraných výrobků a řízení o jejich propadnutí je řízení nezávislé na daňovém vyměřovacím řízení s výjimkou uplynutí prekluzivní lhůty pro vyměření daně (viz např. rozsudky ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 - 107, č. 2054/2010 Sb. NSS, či ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Afs 170/2014 - 35, č. 3263/2015 Sb. NSS). Námitku stěžovatele, že ohledně dalších tří „nezákonných“ přeprav neběželo žádné souběžné či samostatné vyměřovací řízení, je nutno odmítnout. Mezi podmínky pro vydání rozhodnutí o zajištění a propadnutí vybraných výrobků (dopravního prostředku), jak jsou zakotveny v § 42 odst. 1 zákona o spotřebních daních, nepatří zahájení řízení o vyměření spotřební daně z vybraných výrobků či existence pravomocného rozhodnutí o vyměření daně.

[29] Propadnutí věcí podle citovaného zákona je však úzce spjato se zajištěním vybraných výrobků a dopravního prostředku užitého k jejich převozu. Správce daně totiž může rozhodnout o propadnutí vybraných výrobků nebo dopravního prostředku pouze tehdy, byly-li dříve zajištěny (např. z důvodu absence nezbytných dokladů o zdanění, jak tomu bylo právě v projednávané věci) a zároveň nebyly naplněny důvody pro jejich uvolnění. Nicméně nemůže libovolně „volit“ mezi jednotlivými způsoby, kterými ukončí řízení o zajištěných vybraných výrobcích nebo dopravním prostředku. V duchu zásady zákonnosti musí rozhodnout způsobem, který zákon pro danou situaci předvídá. Je nutno si uvědomit, že povinnost strpět ztrátu vlastnictví a jeho převod na stát, je zásahem do vlastnického práva povinného subjektu, jež je ústavně zaručeno v článku 11 Listiny základních práv a svobod.

[30] Jak vyplývá z předestřené dikce zákona o spotřebních daních (citace § 42c odst. 2 v bodu [11] tohoto rozsudku), nutným předpokladem pro vydání rozhodnutí o propadnutí dopravního prostředku je neexistence zjevného nepoměru mezi hodnotou dopravního prostředku a výší daně, která měla být vyměřena z vybraných výrobků, které byly zajištěny (zvýraznění provedeno NSS). Není-li splněn tento předpoklad, nemůže správce daně rozhodnout o propadnutí zajištěného dopravního prostředku, protože zákon žádné další okolnosti zohledňovat nedovoluje. Nedává celním orgánům žádnou jinou alternativní možnost než porovnat hodnotu zajištěného dopravního prostředku s výší daně připadající na zajištěné vybrané výrobky.

[31] V projednávané věci činila výše spotřební daně ze skutečně zajištěných vybraných výrobků pouze částku 277 692 Kč, zatímco hodnota zajištěného dopravního prostředku činila 1 412 040 Kč. K zajištění jiných vybraných výrobků přepravovaných shodným dopravním prostředkem celními orgány nedošlo, přičemž na této skutečnosti nemůžou výpovědi svědků ohledně minimálně dalších tří „nezákonných“ přeprav či záznamy z mýtných bran o pohybu vozidla nic změnit.

[32] Rozhodnutí žalovaného je nezákonné, protože celní orgány svým postupem vykročily mimo jednoznačně zákonem stanovenou mez povoleného zásahu do vlastnického práva.

IV. Závěr a náklady řízení

[33] Napadený rozsudek je nezákonný pro nesprávné posouzení rozhodné právní otázky krajským soudem. Proto Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. napadený rozsudek zrušil. S ohledem na to, že v posuzovaném případě byly již v řízení před krajským soudem dány důvody pro to, aby bylo žalobou napadené rozhodnutí

pokračování

zrušeno, zrušil NSS podle § 110 odst. 2 s. ř. s. i žalobou napadené rozhodnutí žalovaného.

[34] Pokud Nejvyšší správní soud zruší rozhodnutí krajského soudu a současně i rozhodnutí žalovaného, rozhodne i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[35] Při rozhodování o náhradě nákladů řízení vychází soudní řád správní z celkového úspěchu ve věci. Žalovaný úspěch ve věci neměl, a proto mu náhrada nákladů řízení nepřisluší. Úspěch ve věci se totiž posuzuje dle osudu žalobou napadeného správního rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že výsledkem soudního přezkumu před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, je nutno konstatovat, že to byl stěžovatel, kdo měl ve věci plný úspěch. V takovém případě je mu žalovaný povinen dle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náklady řízení před soudem.

[36] Prokázané náklady řízení jsou v projednávané věci tvořeny jednak částkou 3 000 Kč za soudní poplatek za žalobu a částkou 5 000 Kč za soudní poplatek za kasační stížnost. Dále sestávají z nákladů právního zastoupení ve výši 16 456 Kč.

[37] Zástupce stěžovatele v řízení o žalobě před krajským soudem učinil celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“)], písemné podání ve věci samé – žaloba [§ 11 odst. 1 písm. d) AT] a jednání před krajským soudem (v substituci) v délce 30 minut [§ 11 odst. 1 písm. g) AT]. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) AT ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 4 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Celkem tedy náklady právního zastoupení za 3 úkony právní služby činí 10 200 Kč.

[38] V řízení před Nejvyšším správním soudem učinil zástupce stěžovatele jeden úkon právní služby, kterým je podání ve věci samé – kasační stížnost [§ 11 odst. 1 písm. d) AT]. Za tento úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. AT], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 4 AT. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč.

[39] Náklady právního zastoupení za 4 úkony právní služby tedy celkem činí 13 600 Kč. Zástupce stěžovatele doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty (dále jen „DPH“). K nákladům řízení o žalobě a o kasační stížnosti se tedy přičítá DPH ve výši 2 856 Kč. Celková částka za řízení před krajským soudem a Nejvyšším správním soudem činí 24 456 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu